

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoј mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedželske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihicziŝcežerni w Budyŝchinje a je tam ŝa ŝchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

21. njedžela po ŝwjatej Trojizy.

Efeŝ. 6, 10—17.

„Wobróncze so, Bože džěczi!“ tak kłinczi nam ŝ tuteje wojeŝkeje epistołe Pawoleje. Wón nam praji:

Šhto mamy nawuknyč w tschesczjanskej wojeŝkeje ŝchuli:

1. Dowěrjenje na wójtodu;
2. Redžbu na njepschecžela;
3. Wumucženje w brónjach.

1. Napoŝledk, moji bratsja! Pawoł po druhich wšchelakich wucžbach wuczi. We wojeŝkeje ŝchuli mamy wšchitzy wuknyč: najprjedy dowěrjenje na wójtodu. Moji bratsja! wón praji. Duž je wón našch ŝobubědžet; wón so do wójtka postaji. Njedyrbjašo to naš wubudžicž? „Božhlńcze so!“ Tole napominanje je nusne, dokelž my huŝto a kłětsje woŝlabnjemy w prózach a starosczach žiwjenja. „Božhlńcze so w tym Anjesu!“ „Zed'n twjerdy hródb je našch Bóh ŝam.“ Wón je našch Šbóžnik a w jeho towaŝtwje ŝmy my ŝylni, čim nutriŝcho so my ŝ nim ŝwjaŝamy a ŝ jeho žórka jenu móž po drugej čžerpamy. „Božhlńcze so w mozy jeho ŝylnosczě!“ Naŝch Luther ŝpěwaŝche: „Móž našcha dobyč njemóže, my ŝmy ŝ nej jara ŝłabi.“ Kajki je wón našch Šbóžnik pak móžny Anjes we ŝwojim ŝpytowanju, w džiwach, we wumóženju, pschi ŝwojim horžestacžu a k njebjuspěczu! Haj, Křhryŝtuŝ je našch kral. Duž woblerčžće so žyłu brón Božu. Wona so njesestari. Duž w dowěrjenju na wójtodu do bitwy.

2. Redžbujcže na njepschecžela. „So mohli wobŝtacž pschecžimo čžertowŝkemu leŝnemu nabběhanju.“ Tón ŝly njepschecžel ma ŝwojich towaŝschow. A kaŝ wón wojuje w ŝwojim leŝnym nabběhanju!

„Šly ŝary njepschecžel,
Wón jara móžny je
A ma doŝcz leŝnosczě,
Tu psches njoh' ničto njeje.“

Wabjenja hrěcha, ŝnutŝkowne bėdženja naŝ nabběhaju. A ta ŝla móž hromadže ŝkuttuje — na naš měrja so žehliwe ŝchipy ŝleho njepschecžela. Ale my móžemy ŝroschtni byč. Wšmimy na so žyłu brón Božu.

3. W měrje so wojozy wumucžuja. Kajke ŝu to pschihotowanja! W kraleŝtwje Božim ŝu druhe brónje. Duž wšmicže na so žyłu brón Božu. Džeň wojowanja nam wšchitkim pschindže. „Wojuj prawje!“ Poŝledne wojowanje wěscže pschindže w ŝmjertnej hodžinje. Te brónje nam Pawoł wopiŝuje, kajkež so wone tehdom trjebachu na bitwiŝczu. Paŝ wěrnosczě! Sprawnoscz a wěrnoscz wutrobu wobtwjerdžuje a wuŝwobodžuje. Rabat prawdosczě! Wěŝtoscz wodačja našchich hrěchow wobroni pschecžimo ŝadwelowanju. Šchit wěry! Šchtóž Bohu wěri, tež ŝwěrný woŝtanje. Kłobuŝ ŝboža! Nadžija kaž kłobuŝ na hłowje naŝ wobarnuje w ŝtyŝnosczach. Wjecz Ducha! Wjecz Ducha psches Bože ŝłowo je Jeŝuŝ nałožil w ŝpytowanjach. Boži Duch naŝ wuczi prawe ŝłowo namaŝacž a taŝ nałožicž, so wutrobu trjechi.

Duž, lubi kšesczijenjo, do wojowanja „wo wěcznu
dobyczetku krónu tole nasche zlye žiwjenje!“
Hamjen.

Duchowne brónje kšesczijana.

(Efeš. 6, 10—17.)

Božu brón ho wobleczće,
Džerže twjerdže thorhoj kšiča,
So wam kiwa dobyče,
Hdyž ho njepšeczeljo bliža;
Khrysta kšičiž budž wasch panēr,
Tón wam jašni czěmnu czět.

Božu brón ho wobleczće,
Krucze sapschimńče schit wěry;
S nim wy haschecž móžecže
Žahle schipy nimo měry,
Kotrež sly duch wutšela
Na kóždeho kšesczjana.

Božu brón ho wobleczće,
Swoje ledžby woprašajće
S wěrnoscju, kiž s njebjja je,
Klobuk sboža šebi stajće;
Božylńče ho we Bošy,
Kóždy njech je hotowy.

Božu brón ho wobleczće,
Kabat prawdy šložće na ho,
Schórnje ho tež wobujće,
Wójna hrošy pschezo šašo;
Duž mjecz Ducha pschimajće,
Kotryž šlowo Bože je.

Božu brón ho wobleczće,
Móžny njepšeczel wasch stawa,
Kotryž knježi w czěmnoče,
Mad wami šej pyta prawa;
Wón wam móže šbóžnosč wsacž,
Kochzecže s nim wojowacž.

Duž nětk ša brón pschimajće,
Kiž wam spožči Boža hnada;
S njepšeczelom wojujće,
Hacž wón pschewinjeny pada,
Dha wam kiwa hnadna mšda:
Palma, króna njebjška!

K. A. Fiedlef.

Abožina w schuli.

(Potracžowanje.)

b. Šhto ma wón czinicž? Wuhleschto, ho njepalaze,
s tym š žehlenju pschinješesč, hdyž jemu žahle wuhlo pschipołožišč.
Dyrbi ho w džěczoch kšerlusch žiwy šczinicž, dha ma wučer
žiwy byčž. Wón dyrbi ho do njeho šacžitacž, šamodlicž. Čžim
bóle wón to czini, čžim jašnišcho a čžim bohatscho-kšerluschowe
wopšchijecže psched jeho duschu stupa a čžim plódnischi móže jón
wón ša džěči šczinicž. Móže-li wón pschi tymle pschihotowazym
šabjeranju s kšerluschom na jeho žórko wrócžo hieč, dha budže wón
jemu niž jeno šrošmliwšchi, ale tež lubšchi, tak šo móže jón nětko
džěčžom luby a drohi šczinicž. Pschetož wot teho wschitko wot-

wišuje a ša tym mamy pschede wschěm štacž, šo šo kšerlusch
džěčžom jašny a luby šczini a šo šo to jašne a lubošczinjene
w jich duschach wobtwjerdži. Tež starajmy šo po móžnosčji ša
to, šo šo w schuli wutnjeny a šwucžowany kšerlusch tež šwontka
šchule a šwontka žyřkwe špěwa. My wučerjo čžemy teho dla
s dobrym pschikladom doprědkabicz, čžemy we šwójich domach
pilnje špěwacž, a potom džěči niž jeno kšutnje napominacž, šo
bychu to we šwójich domach tež czinile, ale jim tež rospokas dacž,
hdy a tak móže šo to štacž. Wšchelake domjaze džěla, domjaze
šwjedjenje, domjaze wješela a čžětpjenja š spěwanju škladnosč
poskicžuju. Šchtož džěči a psches džěči doroscžennyh š temu
pschinješ, šo šo tute škladnosčje wužija, tón šebi džak wótcžiny
šakluži. Š dyrbjala-li ta tónle džak šapowjedžicž, dha tola
njebjšte myto njewuwostanje.

(Pschichodnje dale.)

Sšlónčžo w našymje.

1. Móš. 31, 2: Š šakub tež widžesche Šabanowe woblicžo, a hlaj, wono
njebjšche pschecžiwu njemu jako wčžera abo ša wčžerawšchim.

(Šerof.)

W našymje, hlaj, ššlónčžo šo kšowa w šchěrej mšli,
Šabanowe woblicžo šo tež šamrócži.

Prjedy lubje witasche šwójoh' Šakuba,
Nětk pak dlěje njesechže, šo wón pschebhwa.

Šakubje, duž kiješchł wšmi, hotuj domoj šo,
Wučžete šu róže čži, ššlónčžo ššlědnhlo.

* * *

W našymje, hlaj, ššlónčžo šo kšowa w šchěrej mšli,
Šabanowe woblicžo tež šo šamrócži.

Tež mi jeho mjestwoczžo šo tak pokasa,
Hdyž mi wutšiluje šo lubošč kšablaza.

Hdyž je nahle wutroba, prjedy šwěrna mi,
Šso mi šymna šjewika, rješnywšchi: „Nětk dži!“

Hdyž je ruša puschčžila napošledku mje,
Dokelž wjazny njedosta šwětki radošne;

Hdyž mi lube wošo šo prjedy šmějesche,
Nětk pak čžejčžo drugeho na mnje nješladnje;

Hdyž mój šušod šboža mi popšchecž njemóže,
Šeho ššlónčžo w šawiščji mi šo ššowuje;

Š hdyž moje njeshože šwěrných šwotčžeri,
Šunje tak kaž šyma to czini s ptacžkami;

Hdyž je čžlowška lubošč wscha rucže šhinyla,
Kaž je s deschčžom šwětlina kšěšje pošajšchla;

Š hdyž šwět, kiž wčžera mi palmy ščelišche,
Dženš, hdyž tež šym jenajši, woła: „Šschizujće!“ —

* * *

W našymje, hlaj, ššlónčžo šo kšowa w šchěrej mšli,
Šabanowe woblicžo tež šo šamrócži.

Toła šnajju woblicžo, pschezo lubošne,
Kiž wschaf njemže mēnicž šo, pschezo miše je.

Hacž šo ššlónčžo pošmēwa, wjedro hrošy mi,
To pak lubje pohlada na mnje w mrokozči.

Hacž mi pošhilny šwět je, hacž mi hrošny tu,
Wóh šo na mni šmiluje, pschikhadžam-li 'mu.

Milošczijwe pohlada na mnje šhudžinku:
„Šchto čži je?“ šo woprašča, „ššew mi wutrobu.“ —

Mojoh' Šoha woblicžo, s wěcznej lubošczju,
Š wótznyh wotkom kšilešch šo š džěščju šwójemu.

Tež mi starzej pschitiwa hišchže w šmilnoščji,
Kaž šym to žnó šhonil ja w šwójej mlodoščji.

Mi so kměwa na ranje w rohy krafnoscze,
 Na mnje hlada pschipołdnju w słoncžnej jašnocze;
 Glada na mnje w hwěšdžiczkach w nóznej čžiščini:
 „Sorkach bybli w njebjekach Wótž najšwěrnischi;“
 Glada kmilnje nade mnu w šnjeju Sefušu:
 „To šym čžinił sa tebie, šhto mi čžiniš tu?“ —

Surij Bróšf.

Džerž, šhtož mašč, so by ničtó njewsał twoju krónu.

(Sjew. Sana 3, 11.)

We Stuttgartskej hospitalskej zyrkwi ludžo psched lětami pschi wotewrjenju rowow čžělo namačachu, ke kotremuž mnohy putnikuja, kotič pucž k žiwemu słowu w Božim domje njepytaju. Spomnjene čžělo mějesche pjerščezěń i napišmom „Plutôt mourir que changer“, to rěka: „radšcho wumrjecž dyžli wotmēnjecž abo druheje myšle bywacž.“ Na čžo so tole napišmo počahuje, hač na mandželsku šwěru, abo na šwěrnoscž wěry a wuśnacž, hiščezě wujajnjene njeje. Ale my kměmy tole słowo nałožicž na kšesčžijanski zyrkej a na jenotliwego kšesčžijana w jeho stejščezju k wuśnacžu: „Radšcho wumrjecž dyžli wotmēnjecž!“

Džak budž Bohu, zyrkej šwoje wuśnacž nje wotmēnja, a runje tehodla wona njewumrje. A ty, luby kšesčžijano, džerž, šhtož mašč, so by ničtó njewsał twoju krónu. To je słowo, sa hodžinu špytowanja. Čžert tež Božich wuśwolonych špytuje, so by so šjewiło, šhtož je w ich wutrobach. W čžim špytowanje wobšteji? Špytowanje je pschezo wo to čžinicž, so so šjenocžěństwo je Šbóžnikom rošwježe abo pschetorhne. Džeržišč so ty twjerdže Sefuša a jeho słowa, stejšč ty i nim w žiwjeńskim šwajstku, dha šy šakorjeny a šylny w jeho mozy. Potom pak njedaj so šašo wotwabicž a wottraščicž. Wotwabicž čže naš špytowač i tym barbjenjom, kaž by sa kšesčžijana hiščezě něščto lěpsche było, dyžli ta šymplojta wotwišnosč wot Sefuša a jeho słowa. Njepošlučajmy na njeho! Wottraščicž čže wón naš se wšchelafimi hroženjami. Ale wón je khar wot špocžatka. Wošebje nětko rěka, wudžeržecž w čžašu špytowanja, kiž w tu kšwilu na semi knježi. Njedajmy so wo dobyčžerške myto pschinjecž; jeno pschewinjerkej króna šluscha. Džerž, šhtož mašč!

F.

Dowěrjenje k Bohu.

Se to prawe dowěrjenje, hdyž šlepy, wot widžazeho wjedženy, tola hinał do přědka njeńdže, hač i bojoscžu a štykoscžu, so i rukomaj dale mašajo? — A tola my husto šami šwojemu njebjeschemu Wótžej lěpscheho dowěrjenja njewopošajujemy.

Sako džěcžo běch junu džěń pola šwojeje wowki pschebyl. Na wječor čžežke hrیمانje pschindže a desčezil so lijesche. „Džěcžo, kač čžesč domoj pschindže?“ stara wowka praji. A duž pschindže mój nan, mokry, so woda wot njeho bēžesche, po mnje. Wón mějesche wulki, dolhi, mōdry mantl, w kajlichž mužojo tehdom šhodžachu, a jako mój woteńdžechmoj, praji wón: „Šój tu špody!“ Duž šalěšech špody mantla a so nanoweje ruki džeržach a nětko doprědka! — Eso wě, so ničžo widžecž njemōžach, to džěšche placž! psches luže a blōto, ja tež desčezil šlyščach a žalostne hrیمانje a so nanoweje ruki kōžde wotomiknjenje twjerdšcho pschimnych; a ja bych tola hlupy byl, bych-li čžył škoržicž, so je čžma wokoło mje! — To džě bēšche nanowy mantl, pod kotrymž bēch wobarnowany pschecžiwō desčezitej, kiž čžmu čžinjesche. Nan pucž widži, to ja wjedžach. Škōncžnje wón štejo wosta, mantl rōšno ščžini a mój bēchmoj domoj. Sa do macžeršeho pschecželneho

woblicž a do naščeje šwětleje čžopleje jstwy pohladach, a bēšche mi tał derje, kaž mōže to čžlowjetej jenož domach byčž! Wěšo nan bēšche mje domoj domjedł; hdyž by mje hewał pschinjecž čžył? — A tał je tež i našchim njebjeskim Wótžom. Ale šhto dha i naš podawa so tał šrosčtnje pod jeho kšhidko a džě i nim psches wichor a njewjedro, so hewał wo ničžo njestarajo, kšiba so so jeho ruki pschezo twjerdšcho pschima.

Wječorny mēr.

Wječor ščženy niži
 Na doł, na hona,
 Šeho mēr so bliži
 Š dychom zephyra.

Měšacž i njebj a dele
 Semju šlēborni,
 Šromny džaki ščžele
 Božej mišosčži.

Šemu trošcht kčže nōžny
 Š mēra wječora:
 Derje špi, ty šprōžny,
 Twój Wótž njedrēma!

K. A. Fiedler.

Marja i Drjonowa.

Starošerbška powjesč. Š delnjošerbščžiny podał K. A. Fiedler.

Ščtōž w lěcže do Blōtow w Delnich Šužizach pschindže a sa Božu rjanu štworbu jašnej wocži a wješelu wutrobu šobu pschinješe tōń dyrbi so tam šradowacž nad lubošnym wotmēnjem polow a holow, lučow a hajow; kał te šamotne domy a hospodačstwa, na mašych kupkach stejaze, šu wobdate wot plōdnych šahonow, šelencych hajow a pschych lučow; kał so bohate wotnohi Šprowje do wščěch bočow wobrocžuju a po nich čžokny i pilny burami jěšdža, kaž wosy po drōsy. Tał tam to njeje pschezo było. —

Pucžujesč wot Šmogorjowa k Šorkowam, dha pschindžesč k šorkowšchemu hrodžiščezju abo k tał mjenowanemu „hrodej“. Pschi tymle šlowje budžesč so šnano nēcžeho wulkeho nadžecž, ale ty tam dale ničžo njenadeńdžesč, dyžli wščinu, wobdželanu a wobšytu se wšchelafim žitom, a wokoło hory wuhladaš tam daloke luči, i wōlšchowy mi hajkami pscherosčžene.

Psched wjele stow lětami stejese na pomjenowanej wščinje twjerdy hrod šerbškich kralow, wobdaty wot wščokich našypow a hlubokich brjohow. Wón ležesche hluboko nutska w čžemnym lěku Blōtow, kolo wokoło wot wotnohow Šprowje, wot stejazych bahnow a šapadowazych tonidlow wobdaty, kotrež so ši, haj ščtyri hodžiny daloko rošščěrjachu, přjedy hač tajke krajiny pschindžechu, hdyž so šašo po pucžach šhodžesche abo i wosami jěšdžesche. So je po tajkim dobyčže tuteho hrodu šerbškich kralow w šwojim čžašu jara čžežka wēž byčž dyrbjala, mōže šebi kōždy myšlicž. Š šaloženju tuteje mōžneje twjerdžiny je i wulkej próžu do jeneho i tehdomniščich bahnow tam, šnano i daloka šem, dobra pjerščez, kiž so hewał nihdže wokoło Šorkowow njenamaka, wožena a tał wščoka a ščšeroka hora našypana, so mohla na nej žyła wješka štačž. Nihdže w Šornych Šužizach tajke hrodžiščezjo njenamakamy, kał tuto je, so by tajku ščšerokosčž měto abo tał džiwnje na podobnosč wulkeje hwěšdy twarjene było. Na mnohich městach drje je nětko štažene a dele škopane, hluboke hrjebje šu se semju wupjeljene a wščoke našypny wotnošene, dofelž so tam, hdyž nēhdy šerbšžy kralojo pschebhwachu, nětko rola džěla; tam, hdyž woni nēhdy i mjecžemi šejhrawachu, burški muž nětko šwoju kōžu wōtji a

smahowaze žito hycze. Tam a sem namaka so hiščezje nekajki sbytki i hroda herbskich kralow, kaž n. psch. stote jehly a rječastki, kónzy wot kłokow abo hlebijow, čyrjopy, wuhlo abo drubi mały čapor. Tu bėchu tež rowy něhduschich herbskich wjerchow; pschetož w nowišchim čašu namakachu tudy stote diademy a popjelnižy se stotymi rynchami a stotymi rječastkami. — W nastupanju sałoženja spomnjeneho hrodžiščezja pola Bórkowow a natwarjenja tamnišeho hroda něhduschich herbskich kralow stare křroniki plėdowaze pišaju.

W džewjatyh lėstotku po křr. knježesche nad milčzanstimi Sserbami w něčzišchej Hornjej Łužicy kral Pschibyšław (w stawisnach tež „Crescentius“ mjenowany), kotryž mějesche na horje Limasju pola Königshaina swój twjerdy hród. Dokelž bėsche so wón pscheczitwo Němzam posbėhnył, pšpła němski křezor Ludwif II. swoje wójsto na njeho. Duž pschindže mjes Sserbami a Němzami wokoło lėta 900 ł satrašneje bitwoje, w kotrejž buch Sserbjo wot němškeje pschemozy sbiczi. Kral Pschibyšław sčezje so se swojimi sbytknymi wojowarjemi do swojeho twjerdeho hrodu na Limas, hđzež bu wot Němzow wobhlehnyeny. Stónčnje njepscheczelo hród dobychu. W hrodze nasta nětko wulke krejpschecze; jeno mała čyrjódka móžesche so psches njepscheczelow pscherubacz. Kral Pschibyšław sam stoczki na polnóžnej stronje i hroda dele, žuny so skradžu psches kėčzki, kiž wokoło jeho hrodu stejachu, a pschindže tak ł swojim ludžom, kotřiž bėchu jemu mjes tym wot Wojerez sem na pomoc pschicžahnyli a nětko i ranišeho bofa wojerowšesje drohi stejachu. Dokelž žaneje pomozny w Hornjej Łužicy wjazny njewidžesche, čefny wón se swojimi swėrnymi dale, žyny so wokoło Delnjeho Wujesda na čokm, i wjerbownych wittow pleczeny, a pluwasche tak po Sprewi dele hač do Bórkowow. Tam wón sasta, da tam žylne hrodžiščezjo sałožicž, natwari na nim twjerdy hród a kralowasche nad delnjokružiskimi Sserbami. W tutym swojim nowym kralestwoje je wón potom hiščezje dolhi čaš swoju swobodnosč sačitowal a sđzeržal. So pak wón a jeho potomnižy tež tudy psched njepscheczelskimi nadpadami Němzow mēr mēli nejebu, to pokasuje tež druha praja (Sage) herbskeho luda w Bórkowach, kiž powjeda, so je herbski kral, w hrodžiščezju pola Bórkowow knježazy, dyrbjal swojim konjom pšdkowny wopal pschibicž dacž, so njebychu njepscheczelo něhdže po plėdže konjom schli a jeho hród w Blótach namakali.

So Pschibyšławowej žmjerczi pječa jeho pscheczel Gžiscžibor jako Sserbow kral na hrodžiščezju pola Bórkowow knježesche, bė to w tym čašu, hđzež so hižom wjele Sserbow ke křchescžijanskej wėrje pšnatasche, kotřiž i daloka a schėrofa do Wodleje pschikhadžachu, so bychu so tam ł Bohu křchescžanow modlili. Tola skradžu so woni pšbla teho pschezo tež hiščezje ł swojemu pschibohu modlachu, kotryž pola Gollkož w khorčebuskej holi stejeschje a „Gžornoboh“ rėkasche. Kral Gžescžibor sam pak bėsche hiščezje pohan a wjedžeschje jako tajki žurowe knježerstwo. Wón bė pšhmurny muž, snaty tak derje psches swoje rubježnistwo a straschnu žurowosč, kaž tež psches swoju mōž a wutrobitošč. Wjazny křócž chžychu němžy wójwodži a hrabjo, we wokolnosčzi bydlazy, knježstwu tajkeho straschneho krala kōnz činicz, ale — křty wot tazyžy čžemnych lėšow a wobdaty wot žyly wutrobitych a žylnych ryczėrjow — poradži so Gžiscžiborej pschezo sašo, so móžeschje swojich njepscheczelow sšebacz a jim sbožownje wuńcz; pschetož žanemu i jeho njepscheczelow so hiščezje radžilo njebė, hač ł herbskemu hrodej pschincž. Wobšlednja žyla njepscheczelow, kotruž Žaganški wójwoda pscheczitwo Gžiscžiborej wupšpła, bu wot tuteho do čžmownych lėšow wabjena a tam i džėla i wótrym mjeczom sabita, i džėla wot herbskich ryczėrjow sajata. Wopadnjennyh Němzow da Gžiscžibor wupšpłacz, jim kožu i křribjeta sđrėcz, i teje žameje

rjenjenje rėšacz, i tyui potom pschezo dweju a dweju hromadu swjasacz a jich na to wupšpłacž, so by tak swojich němstich njepscheczelow do bojosče a stracha stajil. Žiane křchescžijanske džėczki da wón lojicz a je w pohanstoj wėrje woczahnyč. Nad wójnu a rubjenstwow mějesche Gžiscžibor swoje spodobanje; pschi tym chžysche wón sabycz tu starosč a tōn njemėr, kotryž w swojej wutrobje mějesche. Domach w swojim hrodze njenamaka wón žaneho wotpoczinka, dokelž žaneho džėščza, žaneho žyna njemėjesche. Ta myšl, so budže wón pšpłedni swojeho rodu a so i nim splah herbskich kralow, kotřiž žu lėstotki dolho nad herbskim ludom knježili, wotemrėje, ta myšl sašna jemu spanje i woczow a honjesche jeho nožy a wodnjo w njepokoju wokoło; jeho mandželka Dobrowka pak žydasche we swojej komořy a njestasla placz a so rudžicz.

(Pšchichodnje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

Sserbska hlowna konferenza smėje swoje nashmske pšbedjenje schtwótk 20. oktobra dop. w 10 hodž. w Sserbskim Domje.

— Sa wyschšcheho dwórskeho a namėstneho pschedšydu ewangelško-lutherskeho krajneho konsistorstwa w Draždžanach je so knjes superintendenta a wyschšchi konsistorialny radžiczel Dibelius w Draždžanach pomjenowal.

— Masch wjelecžesčeny ł. farar Gandrik w Łužy swjeczesche saudženu wutoru swój 25 lėtny sastožniški jubilej. Sđyž je najpriedy pschi Michalskej žyrtwi w Budyschinje, na to w Minakale skutowal, je nětko hižom 20. lėto pola naž. Rajku pschihilnosč je žebi se swojim swėrnym džėkom wudobyl, je so pschi tej sšladnosčzi sšawnje pokasalo. Se strony žyrtwineho a schulškeho prjódłstejerstwa, wojerškeho a spėwanškeho towaršstwa, wožadžinych wučėrjow, mišionškeho towaršstwa atd. dosta rjane drohotne dary. Wutoru doložnja so na sarje 19 herbskich duchownych seudže, so bychu swoje sbožopscheczja pschinješli. Knjes farar Wrbol jako pschedšyda herbskeje hlowneje přėdatskeje konferenzy wudželi ł. jubilaraj po dlėjšchej hnuzajej rėczki požohnowanje, ł. farar Waktar postrowi jeho se swjedžėnskim spėwom a ł. farar Kschizjan w mjenje Budescžanskeje herbskeje konferenzy a ł. far. Žjeda i Budyschina w mjenje měšchžanskeje němškeje konferenzy i narėczju. Pschi tym buch dary: Wotivna tasla, dwaj plėbornaj swėcznikaj a plėborna schkla pschepodate. Knjes schulski radžiczel Wacž bė pschipšnatasche pišmo schulškeje inspežije pschinješli, kaž bė tež tajke pišmo wot duchownškeje wyschnosče dšchlo.

Woh daj ł. jubilaraj hiščezje wjele lėt sastožniškeho skutkowanja ł sbožu jeho wožady a swójby!

Daliske dobrowolne dary sa wbohe armeniske žyroty:

Š Kalcžanskeje wožady:

M. M. i Komorowa	6 hr. — np.
M. Sch. i Kalez	2 " — "

Hromadže: 8 hr. — np.

W mjenje wobohich žyrotow wutrobnny džal.

Gólcž, redaktor

„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschėch pschėdawarnjach „Sserb. Nowin“ na wsach a w Budyschinje dostacz. Na schtwórcž lėta placzi wón 40 np., jenotliwe čžišla so sa 4 np. pschėdawaju.